

[Landbrugsministeren.]

forhold, og som jeg ikke tror de ærede medlemmer, endsige hele rigsdagen, er ganske klar over. Vi har, som det høje ting vil vide, en hudeordning her i landet med tilknyttede maksimalpriser, og der har på dette område i forbindelse med stigningen i hudepriserne fundet en udvikling sted, som har ført administrationen — forøvrigt med tilslutning af vareforsyningsudvalget — ind i en bundløs forvirring. Jeg håber og tror på, at det vil være muligt under de kommende forhandlinger i det udvalg, som bliver nedsat, at finde en løsning af dette meget vanskelige og besværlige spørgsmål.

Jeg skal give nogle enkelte oplysninger om, hvordan den ordning, vi har, virker. Da man i sin tid fik en prisstigning på huderne, fastholdt man den for mange år siden ansatte maksimalpris, således at der blev et misforhold mellem den pris, huden kunne udbringes til, når der var tale om eksport, og den pris, den måtte afleveres til på hjemmemarkedet, og det er blevet, om jeg så må sige, værre og værre. Man kom så ind på en ordning, der havde til mål at fastholde maksimalprisen for huderne herhjemme, men samtidig forhindre, at skotøjspriserne steg; man kom derefter ind på den efter min mening fortvivlede ordning, at man sagde, at slagterne, der skulle købe kreaturerne på markederne til den pris, hvortil de kunne sælges til eksport, ikke var i stand til at få disse kreaturer, medmindre de kunne få lov til at lægge det på kødprisen, som de tabte ved at aflevere huden til maksimalpris herhjemme.

Jeg har tilladt mig at spørge i prisdirektoratet, hvad denne ordning betyder for kødpriserne her i landet, hvilken virkning det har, at vi fremdeles opretholder denne ganske uholdbare ordning, og prisdirektoratet har meddelt mig, at dersom hudeordningen og den til hudeordningen knyttede maksimalpris blev ophævet, ville det bevirke, at oksekødet ville falde med 60 øre pr. kg, at fedekalvekød ville falde med 50 øre pr. kg, og at spædekalvekød endog ville falde med 80 øre pr. kg. Det kan jo ikke undre — når forholdet er som her nævnt —, at den kødpris, vi har her i landet, føles ganske overordentlig urimelig og ganske overordentlig besværlig.

Men der er andre ting knyttet til denne ordning, som jeg gerne vil henlede det høje tings opmærksomhed på. Dersom man tager et almindeligt eksportkreatur, viser det sig, at huden af et sådant vejer ca. 30 kg. Den kan afhændes på eksportmarkederne til en pris af 5 kr. 50 øre pr. kg. Det vil altså sige,

at en sådan hud koster til eksport 165 kr., men den skal leveres til maksimalpris herhjemme til 40 kr. 10 øre. Der bliver altså her en forskel på ca. 125 kr., og når man lægger det billige fodtøj til grund og giver lov til at hæve kødprisen, så der bliver dækning for den forskel, der her er tale om, er det ikke til at undre sig over, at husmødrenes forbavelse næsten er uden grænse, når de skal hen at købe kød i øjeblikket.

Der er i denne ordning en anden ganske overordentlig stor urimelighed, som jeg gerne vil have lov til at pege på. Når et kreatur dør, skal det destrueres, og huden skal afleveres til maksimalpris. Dersom vi nu går ud fra, at det drejer sig om et kreatur, som har den hudevægt, jeg opererede med før, nemlig 30 kg, så er maksimalprisen på huden af et sådant selvdødt kreatur 1 kr. 30 øre pr. kg. Det vil sige, at den mand, der skal have betaling for destruktionskreaturet, får 39 kr. for huden. Efter de oplysninger, jeg har fået fra afgjort pålidelig kilde, ville denne hud, hvis man eksporterede den, koste 5 kr. 50 øre pr. kg., det vil sige 165 kr. Det vil med andre ord igen sige, at værdien af destruktionskreaturet med den nuværende ordning giver en mindrepris på 126 kr. Det betyder jo i virkeligheden, at dersom en landmand, en husmand, har det uheld at miste en sådan ko, så får han nogle få hundrede kroner for kødet og benene ved destruktion, men samtidig hermed tager staten en afgift af hans berettigede muligheder for indtægter, for erstatning, på 126 kr. Jeg håber, at det høje tings medlemmer vil være klar over, at en sådan ordning som den, der blev følgen af den maksimalprisordning, vi har, og hudeordningen i tilslutning dertil, må rigsdagen rette, og jeg vil gerne benytte lejligheden til så indtrængende, som jeg kan, at opfordre det udvalg, der nu kommer, til at sørge for, at vi får bund i disse ganske urimelige forhold. Jeg kan tilføje, at jeg tør tilsige udvalget både den højtærede handelsministers og min medvirken til, at vi kan komme ud af dette forhold, og når vi får ren bund, om jeg så må sige, at stå på, hvad vi ikke har i øjeblikket på dette område, så kan vi jo tales ved med hensyn til spørgsmålet om det, der har tilknytning til kødpriser iøvrigt.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde under sin omtale af det kvantum rug, som bagerne har lånt i Sverige, at det var formentlig meningen, at det skulle betales tilbage. Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at det er meningen! Når et venligsindet naboland hjælper os ud af en forlegenhed som den, der her er tale om, mener jeg